

ство и подобрене на гимназии, другъ за реалки, трети за народни училища“. Тая чърта ще да е прѣминала у насъ отъ гърцитѣ. Послѣднитѣ, колкото и да угнетяваха нашия народъ, чрѣзъ своитѣ училища и чрѣзъ своитѣ революционни движения, упражниха силно влияние върху българитѣ и съдѣйствуваха несъзнателно за пробуждането имъ. Едно отъ тия влияния е и идеята за дарене въ името на отечественитѣ, културни и хуманни цѣли. Априловъ, възпитанъ първоначално въ аспирациитѣ на гърцитѣ, слѣдъ самосъзнанието за своята народностъ, прѣсади въ българския духъ тенденциитѣ имъ за народностъ, образование и идеята за даренията. Както едното, тъй другото даде на народа ни плодоносни резултати.

Вънъ отъ прѣдѣлитѣ на България, прѣзъ епохата на възраждането, българитѣ образуваха нѣколко центра, отъ които изхождаше импулсъ за народностъ, просвѣта и култура. Тия центрове бѣха Цариградъ, Одеса, Букурещъ. Особено се прояви чрѣзъ дарения българската емиграция въ Русия, *а най-вече, и като най-многочислена, оная отъ Ромѣния*. Мило и трогателно става човѣку на душата като вижда, какъ люде като Априлова, Палаузова, Денкоглу, Д-ръ П. Беронъ, Д-ръ Селимински, Кифаловъ, Д-ръ Василияди, Евл. Георгиевъ и пр. и пр. прѣзъ цѣлия си животъ се трудятъ за отечеството си, като му завѣщаватъ най-сетнѣ и имуществата си за просвѣтни цѣли. Отецтвото за тия люде е върховния идеалъ, за изпълнението на който тѣ живѣятъ. Личниятъ тѣхенъ животъ, споредъ това, е себеотрицание; на своитѣ материални срѣдства, тѣ гледатъ като на отечествени, — безгранично е тѣхното самопожертвование. Прокудени отъ родината си, повечето отъ тѣхъ сж достигнали до завидно състояние; — въ лицето на отечеството си тѣ сж виждали своя наслѣдникъ. Благодарение на идеализма на тия български синове, благодарение на тѣхнитѣ пожертвования, днесъ на-